

λειμικός κομπογιαννιτισμός», όπου επέκρινε τον Βάρναλη για τις θέσεις του στο άρθρο «Πόλεμος και τέχνη», το οποίο είχε δημοσιευθεί στην *Αναγέννηση*. Διακινούμε ήδη την εποχή κατά την οποία τα θέματα επιδέχονταν μία και μόνη απάντηση, που έπρεπε να αναζητηθεί μέσα από συντροφικό διάλογο. Και ο Πικρός στην επίθεσή του κατά του Βάρναλη, προσώπου που απολάμβανε την κοινή συναίνεση, επιχειρούσε ως αυθεντία της Αριστεράς -κομματικός γαρ- να κλονίσει το κύρος του. Από ό,τι μπορώ να υποθέσω, αυτή η αήθης επίθεση έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα -έθεσε ερωτηματικά για την ηθική υπόσταση του Πικρού- και η συνέχεια του άρθρου που υποσχόταν δεν δημοσιεύτηκε ποτέ. Το γεγονός αυτό υπήρξε, εκτός από τις πιέσεις του καθεστώτος, ίσως και ένας επιπλέον λόγος που το περιοδικό σταμάτησε να κυκλοφορεί.

Η *Νέα Επιθεώρηση* που αρχίζει να εκδίδεται τον Ιανουάριο του 1928, διευθύνεται από 'κριτική επιτροπή' και έχει 'επιμελητή της ύλης' τον Αιμ. Χουρμούζιο, ο οποίος υπογράφει με το φιλολογικό ψευδώνυμο Αντρέας Ζεβγάς. Ο ιδεολογικός προσανατολισμός του περιοδικού είναι προφανής ήδη από το πρώτο φύλλο, καθώς δημοσιεύει τη μελέτη «Εισαγωγή στην ιστορία των θρησκευμάτων» του Α. Λουνατσάρσκυ (Λαϊκού Επιτρόπου επί της παιδείας στην ΕΣΣΔ) και στον τόμο του 1929 το «Μαρξισμός και τέχνη» (τεύχ. 2, Φεβρουάριος, σ. 41-44). Στο ίδιο κλίμα ανήκουν και

τα άρθρα του Ν. Μπουχάριν «Τα προβλήματα του ιστορικού ματεριαλισμού» (αντίστοιχα στις σ. 87-91, 174-180, 193-198 και 270-275, 71-73), του Γ. Πλεχάνωφ «Η τέχνη και η ματεριαλιστική αντίληψη της ιστορίας» («Κοινωνία και τέχνη»), και του Λέοντα Τρότσκι «Ο φουτουρισμός και το κοινωνικό του περιεχόμενο». Τον Ιανουάριο του 1929 δημοσιεύεται το μελέτημα του Μπογκντάνωφ «Τί είναι προλεταριακή ποίηση;» (σ. 1-9) σε μετάφραση του Θ. Σκουρλή. Οι Έλληνες μαρξιστές συμβάλλουν με τα κείμενα: «Προλεταριακή λογοτεχνία» του Αντρέα Ζεβγά, που μεταφράζει και σχολιάζει το ομότιτλο άρθρο του Α. Μπαρμπύς (1928, σ. 322-327), και τα: «Η επιστήμη στην πάλη των τάξεων και «Ο Γ. Σικληρός και το έργο του» (1928, αντίστοιχα σ. 202-204· 1929, σ. 20-23) του Γιάννη Κορδάτου.

Όσον αφορά στην ποίηση, δημοσιεύονται τα άλλα δύο σατιρικά ποιήματα του Βάρναλη «Ο ιδεαλιστής» και «Ο εξαγνισμός», ενώ μπαίνει στο παιχνίδι ο Ασημάκης Πανσέληνος με το «Βραδυνό τραγούδι»

